

1

VŽDYCKY NEJDŘÍV ZKONTROLUJ DNO SKŘÍNĚ

Jane Robertsová se opírala o komodu a sledovala, jak se bílá saténová noční košilka vyjímá na jejím opáleném těle. Rozpuštěné blond kadeře se jí vinuly po ramenou, zatímco předstírala, že o muže ve své posteli nejeví zájem.

„Půjdeš ke mně, nebo si mám pro tebe dojít?“

Jane se rozverně usmála směrem k zemi, poté zvedla hlavu a zadívala se do jeho čokoládově hnědých očí.

Přešla zpět k posteli, vklouzla pod bílou hedvábnou pokrývku a přitiskla se k němu.

„Janie, ty jsi ta nejbáječnější holka, co jsem kdy potkal. Já tě tak miluju, až je to k zbláznění,“ řekl s pohledem upřeným do jejích očí.

„Opravdu, Calebe?“ usmála se Jane a natáhla k němu ruku...

...a najednou se probudila a zjistila, že leží vedle nějakého cizího, zpoceného chlápka. Nějakého cizího, zpoceného, *napůl svlečeného* chlápka. Byl z něho cítit zápach kolínské, podpaží a marihuany.

Ospale se k ní otočil. „Cassandro?“

Jane se posadila a přehodila přes sebe pokrývku (nebyla z hedvábí), což nebylo ani tak nutné vzhledem k tomu, že na sobě měla své oblíbené, ale úplně obyčejné bleděmodré pyžamo, které zakrývalo... no, vlastně všechno.

„Co jsi hergot zač?“ zaječela.

Chlápek sebou při decibelové výši jejího hlasu trhl. Promnul si krví podlité oči a zíral na ni. „Včera jsi měla vlasy tak nějak dočerna nebo dohněda,“ blekotal zmateně. „A hodně dlouhé. Pořád mě plácaly přes obličej, když jsme...“

„Tak dost,“ přerušila ho Jane.

Ahá.

Tohle byl jeden ze Scarlettiných známých. Přesněji řečeno, jedna ze Scarlettiných známostí na jednu noc. Janeina nejlepší kamarádka (a od minulého týdne i spolubydlící) Scarlett Harpová byla pověstná tím, že se mužům schválně představovala pod jiným jménem, nebo jim dávala jiné telefonní číslo, nebo obojí, aby se s nimi už nemusela znovu scházet. Pokud následující ráno zjistila, že se jí muž vlastně líbí a chce se s ním znovu sejít, začala se omlouvat, že byla minulou noc tak opilá, že se jí osobní údaje nějak popletly – *fakt promiň!*

Ale to se nestávalo příliš často. Pokud šlo o dlouhodobé vztahy, měla podle Jane Scarlett strach ze závazků, kdežto podle Scarlett byly důvodem její vysoké nároky.

Ale co sakra zrovna tenhle chlap dělal u ní v posteli?

„*Cassandra* bydlí ve vedlejším pokoji,“ oznámila mu Jane úsečně.

Chlápek se stydlivě zazubil. „Tak to sorry. Šel jsem na záchod a –“

„Nechci znát podrobnosti.“ Jane do něj jemně strčila. „Tak nashle!“ Otočila se, když se začal zvedat, přesto však stačila zaregistrovat vytetovaného hada plazícího se mu hrůzně po zádech. *Fuj*.

Jane vyskočila z postele a zabouchla za ním dveře. Musí se osprchovat, a to hned. Kdo ví, jak dlouho tu ležel a kontaminoval jí postel kolínskou Old Spice a chlapeckým potem?

Ve skleněné kouli na nočním stolku se vodou mrskla zlatá rybička Penny a natěšeně švihala ocáskem. „Za chvilíčku dostaneš snídani, Pen,“ slíbila Jane. Snad jí nedošlo krmení. Jedla by zlatá rybička ovesné vločky? Nebo třeba drobký z muffina? Co mohlo krmení pro rybičky obsahovat tak zvláštního? Ale v první řadě, *kam* krmení pro rybičky vůbec dala?

Ovšem všechno popořadě. Nejdřív se osprchovat. Očima přelétla po podlaze, jestli neuvidí svůj župan. Zamířila ke skříni a cestou překročila několik kartonových krabic, které ještě nestačila vybalit. Na krabicích bylo švestkově fialovou tužkou na oči napsáno „Jane – ložnice“, protože při několikadenním balícím mejdanu doma v Santa Barbaře nebyla schopná najít zvýrazňovač.

Společně se Scarlett se přestěhovala do L. A. ani ne před sedmi dny a čekalo ji ještě dlouhé zabydlování. Vlastně teď žila v čemsi, co její otec nazýval „bojovými podmínkami“: zuřivě otevírala krabice pouze ve chvíli, kdy něco nutně potřebovala, jako například oblíbené modré plavky nebo mixér, aby si mohla udělat jahodovo-banánový koktejl. Každý den si slibovala, že už brzy všechno vybalí. Možná zítra. Možná až za měsíc. To bylo jedno.

Janeino odkládání znala dobře i její nová spolubydlíci. Nebylo téměř nic, co by o sobě tyto dvě kamarádky nevě-

děly. Jane poznala Scarlett před čtrnácti lety ve školce. Tehdy se Jane ráda prohrabávala v kufříku s kostýmy a oblékala ostatní děti do péřových boa, hedvábných šátků, sametových pelerín a šňůrek s plastovými korálky. Také pořádala čajové dýchánky, při nichž předstírala, že nalévá čaj do plastových mini šálků. Ale pětiletá Scarlett takové hry nehrála, tvrdila, že převleky a čajové dýchánky jsou „povrchní hry pro povrchní lidi“. Jane tehdy vůbec netušila, co slovo *povrchní* znamená, ale Scarlett ji svou vzdorovitou povahou a nadprůměrnou slovní zásobou fascinovala.

Od té doby byly nejlepší kamarádky. Scarlett byla pořád stejná: vzpurná, excelující v akademických testech a nikdy neváhala říct, co si myslí. A přestože si odmítala kartáčovat vlasy nebo nosit něco lepšího než džíny, byla překrásná.

I Jane byla pořád stejná: s touhou všechny kolem sebe oblékat a pořádat večírky. Vlastně to byl i důvod, proč se po návratu z Evropy, kterou po střední škole společně se Scar procestovala s batohem na zádech, rozhodla přestěhovat do L. A. – aby začala stáž u Fiony Chenové, organizátorky společenských akcí, která se specializovala na svatby a večírky celebrit. A protože Scarlett nastupovala první semestr na „Univerzitě snobských capartů“, známější pod názvem University of Southern California neboli U.S.C., našly si spolu byt v Hollywoodu. Nebylo to žádné honosné místo. Ani zvláště velké. Nebo tiché – okno Janeiny ložnice ústilo asi šest metrů od vjezdu na dálnici 101. To však představovalo skryté požehnání, protože od Scarlett ji dělila jen tenká zeď, a Scarlett měla slabost pro muže. Vytrvalý hukot dopravy tak vlastně fungoval jako rušítka. Jistým způsobem.

Jane sice ještě neměla vybaleno, ale rozhodně jí nechyběly nápady, jak vylepšit jejich nový, prostý domov. S trochou malířské barvy (vybrala by tyrkysovou, mandarinkovou, krémovou), nějakých kytek (bromélie, kaktus, fíkus s vánočními světly) a pár předmětů z Ikey (hedvábné polštáře, sametové přehozy, rádooby starožitné lampy) by z něho mohl být palác. (Optimismus patřil k dalším Janeiným povahovým rysům.)

Vždycky si v hlavě spřádala plány, sršela fantazií a kreativitou. I teď, když stála přede dveřmi do skříně, upoutal její pozornost výstřižek z časopisu, který na ně přilepila – fotografie starožitného fialkového vějíře s drobnými skleněnými korálky. Při listování v *Elle*, *Vogue*, *Dwell* a jiných časopisech se jí dostávalo neustálé inspirace, představovala si, co by se dobře vyjímalo na oscarovém večírku, při plážové svatbě nebo na formální narozeninové oslavě. (Řada jejích přátel žila večírky, zatímco Jane žila jejich *organizováním*). Běžové stěny barvy cappuccina (nebo byly jen špinavé?) polepila vystřiženými obrázky nádherných míst a interiérů, květinových aranžmá, důmyslných atrakcí a nahodilých dekorativních předmětů.

Jane zahlédla svůj měkounký modrý župan na dně skříně, hned vedle krmení pro Penny. *Vždycky nejdřív zkontroluj dno skříně*, pomyslela si. Z místa stážistky byla unesená. A vůbec z příchodu do L. A. Nemohla se dočkat, až začne chodit do nové práce, pozná nové lidi, prožije nová dobrodružství, všechno bude nové. Užijou si se Scarlett spoustu legrace.

Jane žila vždycky (tedy, téměř vždycky) příjemný, předvídatelný život. Nebyla si přesně jistá kdy a jak, ale všechno se to mělo změnit. Přestěhovat se do L. A., odložit vysokou

školu kvůli stáži u Fiony Chenové... tohle všechno mělo dát událostem jiný spád, udělat v jejím životě místo pro něco nového a úžasného.

Janeino spokojené snění bylo přerušeno hlasitým říhnutím a pak spláchnutím záchoda. Za malou chvíli se ozvalo klepání na dveře. „Cassandro?“ ozval se mužský hlas.

„O dveře dál!“ zakřičela Jane.

Hm. Její nový a úžasný život bude muset počkat, než si se Scarlett domluví jasná domácí pravidla. Jako například... Scarlett si domů nesmí vodit chlápky, co jsou příliš hloupí nebo nametení, aby dokázali trefit zpátky do správného pokoje.

Když se ale nad tím Jane hlouběji zamyslela, možná spíš investuje do zámku ke dveřím vlastní ložnice.